

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.311 van 9 maart 1998
in de zaak A. 42.290/IX-492.**

In zake : Alfred CONRUYT,
wonende te BRUSSEL,
Vrijheidslaan 143

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Economische Zaken, thans de
Minister van Economie.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Alfred CONRUYT
op 10 april 1990 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het koninklijk besluit van 25 januari 1990
waarbij hij, met ingang van 1 december 1987, ambtshalve
en zonder vooropzegging wordt ontslagen uit zijn ambt
van adjunct-adviseur bij het Ministerie van Economische
Zaken;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur F. GEENS;

Gelet op de beschikking van 12 december 1995
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste
memories;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Vanaf 1 juni 1965 tot en met 30 november 1987 genoot verzoeker van een vrijstelling van dienst om een opdracht te vervullen bij de Commissie der Europese Gemeenschappen. Hij bevond zich aldus in de stand van non-activiteit.

1.2. In een brief van 18 november 1987 vestigt de directeur-generaal van de personeelszaken van het Ministerie van Economische Zaken, de aandacht van verzoeker op het feit dat zijn vrijstelling van dienst wegens opdracht ten einde loopt op 30 november 1987 en dat hij, krachtens de onderrichtingen opgenomen in de omzendbrief nr. 279 van 8 januari 1987 van de Minister en de Staatssecretaris van (voor) Openbaar Ambt, geen nieuwe vrijstelling van dienst meer kan bekomen, gelet op het parallellisme van zijn loopbaan bij de Commissie

van de Europese Gemeenschappen met deze van rijksambtenaar. De directeur-generaal vraagt dan ook verzoeker uitdrukkelijk te kiezen tussen beide loopbanen en eventueel uiterlijk op 1 december 1987 zijn functie als rijksambtenaar te hervatten.

1.3. In een brief van 24 november 1987 vraagt verzoeker aan de Minister van Economische Zaken dat hem een nieuwe verlenging zou worden toegestaan om zijn opdracht bij de Commissie der Europese Gemeenschappen verder te kunnen vervullen.

Een afschrift van deze brief wordt aan de betrokken directeur-generaal gestuurd.

1.4. In antwoord op deze aanvraag maant de directeur-generaal van de personeelszaken verzoeker opnieuw aan om te kiezen tussen zijn parallelle loopbanen. In deze brief van 28 december 1987, ondertekend namens de Minister, wijst de directeur-generaal erop dat, in tegenstelling met de zienswijze van verzoeker, de onderrichtingen van de omzendbrief nr. 279 niets toevoegen aan de bepalingen van het koninklijk besluit van 13 november 1967 tot vaststelling van de administratieve toestand van de Rijksambtenaren die met een opdracht worden belast, maar dat zij integendeel een juiste toepassing van dit besluit beogen.

1.5. Op 6 november 1989 wordt een nieuwe vraag van verzoeker om vrijstelling van dienst te bekomen langs administratieve weg voorgelegd aan de Minister van Economische Zaken.

1.6. In een brief van 23 januari 1990 deelt de Minister van Economische Zaken aan verzoeker mede dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan zijn verzoek tot vrijstelling van dienst, omdat hij in vast dienstverband is tewerkgesteld bij de Europese Commissie en

dat daardoor overeenkomstig de onderrichtingen vervat in omzendbrief nr. 279 van een opdracht geen sprake meer kan zijn. De Minister besluit dat, aangezien verzoeker zijn taken bij de Commissie heeft voortgezet, maar geen uitdrukkelijke keuze heeft gemaakt tussen zijn beide loopbanen, hij als ontslagnemend bij zijn departement dient te worden beschouwd en dit met ingang van 1 december 1987.

1.7. In een brief van 29 januari 1990, gericht aan de Minister, herhaalt verzoeker zijn aanvraag om vrijstelling van dienst.

1.8. Bij koninklijk besluit van 25 januari 1990 wordt verzoeker ambtshalve en zonder opzegging ontslagen uit zijn ambt van adjunct-adviseur bij het Ministerie van Economische Zaken en dit met ingang van 1 december 1987.

Deze, thans bestreden, akte werd bij aange-tekende brief van 12 februari 1990 aan verzoeker betekend.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid aanvoert; dat zij betoogt dat het bestreden koninklijk besluit waarbij verzoeker ambtshalve en zonder vooropzegging wordt ontslagen, een louter bevestigend karakter heeft aangezien het niet deze akte is die de rechtstoestand van verzoeker heeft gewijzigd, maar wel de ministeriële beslissing vervat in de brief, die de Minister van Economische Zaken op 23 januari 1990 richtte aan verzoeker en waarin duidelijk werd medegedeeld dat hij als ontslagnemend diende te worden beschouwd sinds het verstrijken van zijn laatste vrijstelling van dienst, dit is met ingang van 1 december 1987,

met als gevolg dat de beroepstermijn inging op het ogenblik dat verzoeker die brief heeft ontvangen, zodat het beroep te laat is ingesteld;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker hierop in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat hij onmiddellijk op deze brief heeft gereageerd, dat de eindbeslissing bij de Koning lag, die kon weigeren het koninklijk besluit te ondertekenen en dat de minister ten gevolge van zijn brief van mening kon veranderen, zodat het "absoluut onlogisch (ware) geweest een request te overwegen voordat het betwiste koninklijk besluit inderdaad werd uitgevaardigd en (...) werd betekend";

2.1.3. Overwegende dat enkel de Koning bevoegd is om een ambtenaar met een rang van niveau 1 te benoemen en bijgevolg te ontslaan; dat een brief van de Minister waarin wordt aangekondigd dat een koninklijk besluit houdende ambtshalve ontslag wordt voorbereid, op zich geen enkel rechtsgevolg heeft en bovendien de bevoegdheid van de Koning tot het nemen van de bestreden beslissing bevestigt, zodat die brief geenszins kan worden beschouwd als een handeling die het ontslag van verzoeker tot gevolg had en die door de bestreden beslissing enkel zou zijn bevestigd; dat een afschrift van het bestreden besluit op 13 februari 1990 aan verzoeker werd betekend, zodat het op 11 april 1990 ingediende verzoekschrift *ratione temporis* ontvankelijk is; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 114 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, zoals dat toentertijd luidde, doordat dat artikel geen rechtsgrond vormde voor

het bestreden besluit omdat geen enkel geval dat wordt vermeld in dat artikel verwijst naar de toestand waarop hij zich op het ogenblik van het nemen van dat besluit bevond;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat het toenmalige artikel 114, 4°, van voornoemd koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ook bepaalde dat het ontslag van ambtswege aanleiding geeft tot definitieve ambtsneerlegging en dat dit ontslag werd verleend overeenkomstig artikel 13 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 tot vaststelling van de administratieve toestand van de Rijksambtenaren die met een opdracht worden belast, waarvan de omzendbrief nr. 279 slechts een toepassing is;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de omzendbrief nr. 279 de letter en de geest van het koninklijk besluit van 13 november 1967 wijzigt en derhalve onwettig is, zodat hij niet op basis van ongewettigde afwezigheid kon worden ontslagen;

3.1.4. Overwegende dat artikel 114, 4°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, zoals dat luidde op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit, onder meer bepaalde dat tot definitieve ambtsneerlegging aanleiding geeft, het ontslag van ambtswege; dat artikel 13 van het koninklijk besluit van 13 november 1967 tot vaststelling van de administratieve toestand van de Rijksambtenaren die met een opdracht worden belast, zoals dat toentertijd luidde, bepaalde :

"De ambtenaar wiens opdracht verstreken is of bij ministeriële beslissing onderbroken wordt, stelt zich opnieuw ter beschikking van de Minister onder wie hij ressorteert.

Indien zij zonder geldige reden weigert of verwaarloost dit te doen, wordt hij, na tien dagen afwezigheid, als ontslaggevend beschouwd";

dat dit laatste artikel wel degelijk in een geval van ambtshalve ontslag voorziet, zodat de verwerende partij derhalve wel degelijk toepassing kon maken van artikel 114, 4°, van het statuut van het Rijkspersoneel, gelezen in samenhang met laatstgenoemde bepaling; dat de opmerkingen in de memorie van wederantwoord betreffende de omzendbrief nr. 279 geen uitstaans hebben met het middel zoals dat in het verzoeckschrift is geformuleerd; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel stelt dat de bestreden beslissing ingegeven is door onjuiste motieven doordat de Minister veronderstelt dat hij, gelet op de voortzetting van zijn taak bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, heeft gekozen voor ontslagneming;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker impliciet maar zeker heeft geselecteerd voor de voortzetting van zijn taak voor de Commissie der Europese Gemeenschappen;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat hij nooit een keuze heeft gemaakt tussen het voortzetten van zijn loopbaan bij de Europese Commissie en het hervatten van zijn functie op het Departement van Economische Zaken, omdat de omzendbrief nr. 279 geen wettelijke basis bood om hem die keuze op te dringen; dat hij er op wijst dat het Departement er in 1988 en 1989 is van uitgegaan dat hij nog steeds ambtenaar was bij het Ministerie van Economische Zaken, zodat men zijn afwezigheid niet met retroactieve kracht vanaf 1 december 1987 heeft kunnen vaststellen;

3.2.4. Overwegende dat in het bestreden besluit niet wordt gesteld dat verzoeker gekozen heeft voor ontslagneming bij het Ministerie van Economische Zaken;

dat enkel wordt vastgesteld dat hij tot 30 november 1987 vrijstellingen van dienst heeft bekomen om hem in staat te stellen een opdracht te vervullen bij de Europese Gemeenschappen en hij aldaar vast werd benoemd en er zijn functie blijft uitoefenen; dat de bestreden beslissing verzoeker geen ontslag op zijn verzoek verleent, maar hem daarentegen ambtshalve ontslaat; dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in het tweede, vierde en vijfde middel de onwettigheid wordt aangevoerd van de beslissingen waarbij de verlenging van de vrijstelling van dienst wegens opdracht wordt geweigerd; dat, daar gelaten de vraag of die vrijstelling al dan niet stilzwijgend is verlengd gedurende de periode december 1987 - november 1989, in ieder geval moet worden vastgesteld dat de Minister van Economische Zaken, die de terzake bevoegde overheid is, verzoeker in een brief van 23 januari 1989 heeft medegedeeld dat aan zijn verzoek tot vrijstelling van dienst geen gunstig gevolg kan worden gegeven; dat de beslissing die in de brief is vervat nooit is aangevochten en derhalve definitief is en dan ook niet meer, zelfs niet op incidentele wijze, binnen het raam van het huidige annulatieberoep kan worden aangevochten; dat die middelen niet kunnen worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negen maart 1900 achtennegentig, door
de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.